

til andre lande, og heri ligger naturligvis også, at vi deltager aktivt i de nye drøftelser, vi har indledt med hensyn til at give det grønlandske hjemmestyre en stærkere og mere synlig profil i vores fælles udenrigspolitiske arbejde.

Jeg vil gerne slutte, som jeg begyndte: Indadtil og udadtil ønsker vi aktiv handling, ønsker, at vores land kan gøre en forskel. Indadtil og udadtil er vores politik båret af en stærk besluttsomhed om at forbinde ansvaret for den enkelte med ansvaret for vores fællesskab og for vores fælles værdier, for uden dem kan vi ikke finde vej.

Når nu kosovoalbanerne på Balkan er vendt tilbage til deres egne hjem og deres eget land under militær beskyttelse, starter den næste store opgave. Og jeg vil gerne sige: Den opgave kan kun Europa og bør egentlig kun Europa løfte og løse. Når vi lige et øjeblik husker på, at USA i øjeblikket bærer mere end 80 pct. af de samlede militære omkostninger, så manglede det bare andet, om ikke vi var parat til at tage konsekvenserne af den historiske og aktuelle politiske udvikling.

Det handler om at vinde freden nu. At vinde freden bliver en lang og en kostbar opgave. Vi vinder kun freden, hvis vi formår at skabe en ny social og økonomisk fremgang på Balkan for alle landene, for alle befolkningerne, inklusive serberne. Det kræver en usædvanlig grad af politisk beslutsomhed i Europa, og det kræver frem for alt, at vi går forrest, tegner perspektivet, insisterer på en lige så ambitiøs fremtid for Balkan som for EU's udvidelse.

I år fejrer vi 150-året for Danmarks grundlov, for vores demokratiske fundament. Det var lige før, vi tog det hele som en selvfølge, at det med demokratiet og menneskerettighederne bare var noget, der var der. Nu har vi set i Europa, at det bestemt ikke er noget, der bare er der, men noget, vi skal kæmpe for hver dag.

Den 10. juni er der valg til Europa-Parlamentet. Når nogle spørger: Hvorfor skal jeg egentlig gå hen og stemme? Så er svaret for mig meget enkelt. Du skal gå hen og stemme af samme grund, som du skal stemme til kommunevalget, til amtsrådsvalget, til folketingsvalget. Der er vi jo ikke i tvivl. Det bør vi heller ikke være her. Det skylder vi vores demokrati. Det skylder vi vores befolkning. Det skylder vi vores land. Vi skal være dér, hvor der træffes politiske beslutninger, dér, hvor vi vælger folk til at påtage sig bestemte opgaver. Det gælder også i Europa-Parlamentet.

Jeg har i dag opholdt mig meget ved vores internationale vilkår. Det har jeg gjort, fordi forandringerne her er så omfattende, og det har jeg gjort, fordi det er så vigtigt, at vi fastholder en konsekvent linje. Det tager tid, og det tager energi, før vi kan se resultaterne, men retningen er ikke til at tage fejl af. Og når løsningerne så kommer i sigte, tror vi på, at vi også står stærkere indadtil.

Måske er den indsats, vi yder i disse måneder på Balkan med så stærk en dansk offervilje fra hele den danske befolkning, også med til at hjælpe os selv til at genfinde og forstærke den solidaritet og det sammenhold i vores eget land, som nogle måske havde glemt. Den fælles følelse af samhørighed og omsorg for de svageste og for hele fællesskabet, som jo i grunden hele tiden har været der, men som af og til måske ikke altid har været lige synlig, den fælles følelse af fællesskab, som folk nu viser, ønsket om at hjælpe, som vi mærker hver dag i forhold til de fattige folk sydpå, er for os også en påmindelse om, at vi godt kan i Danmark.

Det er også en påmindelse til os selv om, at vi vil videre i vores eget samfund for at sikre, at de, der står udenfor i vores land, også kommer med. For regeringen står det fuldstændig klart. Vi kan sådan set selv vælge i Danmark. Vi kan vælge at blive et lille, kendt foregangsland, der lægger afgørende vægt på de menneskelige værdier, på sammenholdet og på fællesskabet, som jo også er fundamentet for, at det enkelte menneske, individet, kan trives bedst muligt, og fundamentet for at være med i resten af Europa og verden. Eller vi kan vælge noget andet. Vi kan vælge selvtilstrækkeligheden, vi kan vælge, at vi skal være os selv nok, at vi ikke vil forstyrres. Et land, hvor folk lever godt og fedt, men til gengæld kortest.

Valget er sådan set vores eget; for vores vedkommende vælger vi foregangslandet, fordi vi mener, at fællesskabet godt kan holde, men kun, hvis vi beslutter os for det, og kun, hvis vi ser en vision for os, hvor staten ikke bare er en automat, der forventes at klare alting for os, hvor velfærd ikke bare er noget, der kommer med posten, men noget, vi alle skal gøre en indsats for, noget, vi alle sammen har et ansvar for, som vi har det for hinanden. Det er det, vi har besluttet os for i regeringen.

Regeringen siger tak til alle partier, der har båret et ansvar i det forløbne folketingsår, og det er de fleste. Der var lejligheder, hvor det kneb for nogle af de største oppositionspartier,